

Mons. Salvi Huix i Miralpeix, de Bisbe d'Eivissa va venir a exercir el seu ministeri episcopal a Lleida.

La seva presa de possessió va estar el 25 d'abril de 1935. Ho va fer per procurador. Però la seva entrada a Lleida fou el 5 de maig del 1935.

Tot just un any i tres mesos després, el 5 d'agost del 36 era martiritzat.

Quan els de la meva generació vam entrar al seminari, l'any 47, havien passat només 10 anys del seu martiri. Us puc ben dir que tota la vida de seminari la vam viure sota el record constant i impressionant dels **270 sacerdots de Lleida que van ser sacrificats juntament amb el bisbe**, amb un espai de tres mesos. La xifra se'ns va quedar ben gravada. Xifra i exemple ens va acompanyar, com una brúixola, tota la carrera.

La vida del Bisbe Huix la vam llegir a partir de l'any 1948. Érem massa petits per copsar-ne la seva personalitat. Això sí, ens va impressionar el seu martiri:

- El fet de sortir del seu refugi per no comprometre la família que l'havia acollit, i per tal de compartir la sort –mai tan ben dita la paraula- dels seus sacerdots, que, un darrere l'altre, anaven morint al carrer, a casa, fins i tot al llit os estaven malalts.
- El Bisbe es va presentar a la guàrdia civil. De poc el maten allí mateix. Va ser empresonat. A la presó de Lleida el van rebre els empresonats amb dolor, però també amb el consol de tenir prop d'ells el seu pare i pastor.
- Dos mesos intensos de pregària, d'humilitat, sense acceptar ser substituït en els serveis més baixos; dos mesos de catacumbes, dos mesos d'exercicis espirituals per preparar-se a l'hora suprema de donar la vida i perdonar els botxins.
- Fins que el 5 d'agost, amb 21 companys de presó, van arribar a "Sants", és a dir al cementiri de Lleida. Un darrere l'altre eren executats. El Bisbe v demanar ser l'últim per poder-los beneir i absoldre. Un milicià dispara sobre la seva mà dreta. No passa res; el bisbe aixecarà l'esquerra per continuar beneint, fins que cau ell mateix.

Tot això, la vida i la mort del bisbe Huix, calia que no es perdés. El llibre de Narcís Tibau ho va relatar. El que ara es presenta és una reedició, com abans ha explicat el Sr. Bisbe i els companys que m'han precedit.

Però el que sobretot no es pot, ni volem perdre, és l'exemple d'entrega, de generositat, d'humilitat, d'esperit de servei, en tots els llocs on va viure i el suprem acte d'oferiment en el seu martiri. Fou Sacerdot i Víctima. Tant de bo que el seu exemple s'encomani, a fidels, sacerdots del Bisbat i de tota l'Església.

Joan Ramon Ezquerria